

GABIJOS BALSAS

2019 m. birželis Nr. 7

TURINYS

02 Įžanginis

03-04 Išėinančių abiturientų mintys

05 Mūsų buvusieji

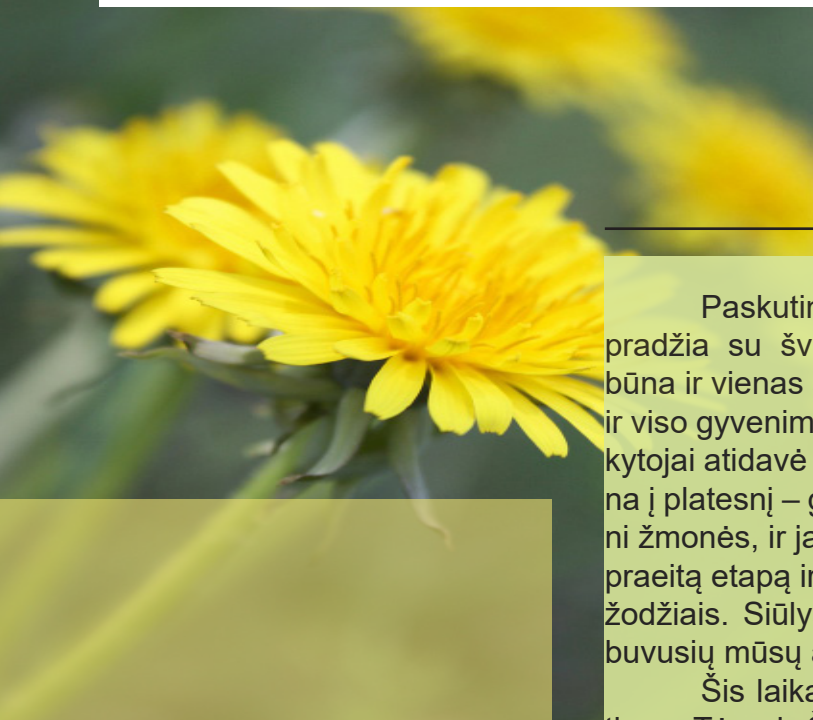
06-08 Konkursas „Kūrybos pauštė“

09 Šėimos diena

10 Ar pažįsti savo kaimynus?

11-12 Akimirkos iš abiturientų Paskutinio skambučio

MŪSŲ SKAITYTOJAU!

Paskutinis kalendorinis pavasario mėnuo ir vasaros pradžia su švietimo sritimi susijusiems žmonėms dažnai būna ir vienas atsakingiausių visų kalendorinių metų, kartais ir viso gyvenimo etapų. Daugelis jaunų žmonių, kuriems mokytojai atidavė didelę dalį savo išminties, žinių ir širdies, išeina į platesnį – gyvenimo- kelią. Smagu, kad ir išeinantys jauni žmonės, ir jau kadaise iš mokyklos išėję noriai atsigręžia į praeitą etapą ir jį apibūdina dažniausiai tik gražiais, šviesiais žodžiais. Siūlysimė Jums susipažinti ir su dabartinių, ir su buvusių mūsų abiturientų mintimis.

Šis laikas ypatingas ir tuo, kad net tris dienas – Motinos, Tėvo ir Šeimos – galėjome skirti daugiau dėmesio ir laiko savo artimiausiems. Juk kad ir kiek savo gerumo skirtume mylimiems žmonėms, jo niekada nebus per daug šiame skubančiame pasaulyje. Tokį pat – bendravimo, artumo – deficitą skatina mažinti ir kita gegužės mėnesį Europoje pažymima – Kaimynų diena. Jei tik norime, kaimynystėje gyvenantys žmonės tampa maža, bet stipria bendruomene.

Šiomis šviesiomis temomis ir atsisveikiname su Jumis iki rudens, linkėdami visiems džiaugtis tebežydičios gamtos stebuklais bei artėjančių atostogų dvelksmu. Šviesios, spalvingos vasaros!

Redakcijos vardu Jūratė Kalverš

Paliekančiųjų gimnaziją mintys

Jau tapo tradicija, kad išeinantys į gyvenimą abiturientai laikraštyje pasidalija mūsų gimnazijoje patirtais įspūdžiais, jausmais, susiformavusiomis nuomonėmis.

1. Kiek metų praleidote šioje mokymo įstaigoje?

Šarūnė, IV A: *Gabijos gimnazijoje praleidau dvejus metus.*

Jovilė, IV C: *Vilniaus Gabijos gimnazijoje mokiausi nuo penktos klasės, taigi aštuonerius metus.*

Urtė, IV C: *Šioje mokykloje esu nuo 9 klasės.*

2. Ką prisiminsite iš gimnazijos nepamokinio gyvenimo?

Šarūnė: *Manau, atmintyje dar ilgam liks ne-tylančios bendrą klasių diskusijos įvairiausiais klausimais. Nuomonių skirtumai ir turbūt kompromisai, kuriuos kartu pasiekti sunkiau, nei siekti šimtuko! :)*

Jovilė: *Iki dešimtos klasės mokiausi kartu su žmonėmis, kuriuos drįsčiau vadinti šeima. Tai buvo tie žmonės, dėl kurių kiekvieną dieną buvo lengva atsikelti ir eiti į kartais taip nelaukiamas pamokas. Tikriausiai dėl čia užsimezgusių artimų ryšių ir yra sunkiausia palikti mokyklą.*

Urtė: *Šimtadienio ir Paskutinio skambučio organizavimą 12-okams. Nerealūs atsiminimai.*

3. Kokie prisiminimai liks apie akademinę įstaigos sritį, pamokas?

Šarūnė: *Šioje mokykloje mokytojai sugebėjo pamokas padaryti įdomias, nors 45 minutės*

nėra ilga laiko atkarpa, tačiau į šias minutes mokytojai sugebėdavo sudėti ištis daug.

Jovilė: *Neabejoju, kad atminty ilgai išliks išskirtiniai mokytojų bruožai ir bendravimo būdas su mokiniais. Ištis sveika įtemptų pamokų metu išgirsti mokytojų ironiškas replikas arba juoką keliančius pasakojimus.*

Urtė: *STRESAS, STRESAS IR DAR KARTELĮ STRESAS.*

4. Kurių mokytojų pavardės ar vardai, manote, liks visam gyvenimui atmintyje?

Šarūnė: *Manau, liks visų mokytojų vardai. Mokiniai ateina ir išeina, tačiau mokiniui mokytojas – vienintelis. Bet, jeigu reiktų greitai atsakyti į šį klausimą, tai, be abejonės, išliks Vilmos Ambrasiūnienės vardas. Pamokos, pagardintos švelnios ironijos prieskoniais. Nemokė ir nepamokslavo, kaip gyventi, tačiau vis vien kažkokiu stebuklingu būdu sugebėjo mūsų širdis nukreipti tinkama linkme.*

Loreta Rastenienė. Net sunkiausias dalykus sugebėdavo paaiškinti pasiremmdama kasdieniškais pavyzdžiais. Jos akyse visada degė viltis ir tikėjimas, kad užaugsimė didžiais žmonėmis. Kiekvienas atomas sudarytas iš skirtingų dalelių, kurios traukia arba stumia viena kitą. Taip ir mūsų klasėje. Priežastis, kodėl atomas išlieka toks patvarus, yra fundamentalioji jėga. Mūsų klasėje tokia jėga – mokytoja Loreta. Ramutė Baltrūnienė. Mano akimis, tai moky-

toja, kuri myli meną, myli tai, ką daro. Be galo atsakingas ir kupinas ryžto žmogus.

Jūratė Bakasėnaitė. Kalbant apie šią mokytoją tiktų frazė: „Mažiau kalbų, daugiau darbų“. Pamoka, kurioje tvyro visiška tylą. Kiekviena pamokos minutė yra suplanuota. Neįsivaizduoju, iš kur galima semtis tiek kantrybės... Mokytoja, kuriai per dvejus metus tikriausiai pasakiau mažiausiai žodžių, tačiau visuomet žvelgiau į ją su susižavėjimu ir pagarba.

Jovilė: Esu tikra, kad visą gyvenimą prisiminsiu savo auklėtojos, lietuvių kalbos mokytojos ir, mano nuomone, pačios geriausios ir labiausiai dėl mokinių pasiaukojusios akademikės Vilijos Rutkauskienės pavardę. Taip pat L. Stasiulaitienė ir E. Venclovaitė – tai ne tik puikios mokytojos, bet ir dėstytojos, kurios man tapo beveik draugėmis, dalinančiomis puikius patarimus ir nevengiančiomis su manimi paplepti.

Urtė: Vilija Rutkauskienė, nes iš tiesų stipri lietuvių kalbos mokytoja, kuri nuoširdžiai ruošiasi kiekvienai pamokai ir nepalieka neišaiškintų temų. Taip pat Raimundas Trinkūnas, kuris visada sugeba sudominti ir įtraukti mokinius į pamokas. Jo šiuolaikiškumas ir pokštai puikiai pagyvina pamoką.

5. Gražiausias prisiminimas iš gimnazijos?

Šarūnė: Pati pradžia šioje mokykloje. Į ją žengiau su baime, tačiau jau pačią pirmąją dieną klasės draugai pasisiūlė aprodyti mokyklą, šiek

ties papasakojo apie mokytojus. Tai paliko gerą įspūdį tiek apie klasę, tiek apie mokyklą, ir šis įspūdis laikui bėgant tik pasitvirtino.

Jovilė: Patys gražiausi prisiminimai iš gimnazijos – klasės vienijantys renginiai, tokie kaip krikštynos, Šimtadienis ir Paskutinis skambutis.

Urtė: Tikriausiai jau pakartosiu, kad renginiai buvo mokyklos vedantysis varikliukas.

6. Kaip manote, prieš akis laukia geresnis ar blogesnis gyvenimo periodas?

Šarūnė: Manau, kad geresnis. Bent jau to tikiuosi. Gyvenimas – pasirinkimų virtinė. Kur gyvenime atsidursiu, priklauso tik nuo manęs pačios. Svarbu save „apsistatyti“ žmonėmis, kurie linki viso ko geriausio, kurie tiki tavimi. Išmesti visą negatyvą, pamilti save, atsisakyti visų „o kas, jeigu“, nebijoti ir bandyti!

Jovilė: Manau, kad prieš akis laukia dar sunkesnis, bet žymiai geresnis gyvenimo periodas.

Urtė: Faktas, kad artėja geresnis gyvenimo periodas, nes jis bus pilnas pokyčių, nulemiančių dar tolimesnę ateitį.

Ačiū Jums ir sėkmingos gyvenimo kelionės!

Mūsų buvusieji

Tęsiame pokalbius su mūsų buvusiais abiturientais, kurie mielai dalijasi savo dvyliktos klasės ir tolimesnio gyvenimo patirtimis. Šįkart kalbinome Eimantą Jurgelevičių.

1. Dvylikta klasė nelengvas laikotarpis kiekvienam abiturientui. Gal pameni, kaip Tu suvaldei stresą artėjant egzaminams?

Aš, kaip abiturientas, būdamas 12-oje klasėje, niekada nejaučiau streso ar baimės prieš egzaminus. Mano manymu, siekiant tikslo arba užduoties įvykdymo, reikia visada būti ramiam, nepasiduoti stresui, nes tai darys tik neigiamą įtaką jūsų rezultatams. Taip pat stresas ir nuovargis, nuolatinis jaudulys prieš egzaminus daro įtaką laisvalaikio leidimo ir santykių su artimaisiais kokybei.

2. Ar sunku buvo planuoti savo laiką 11–12 klasėje? Ar viską suspėdavai?

Laiką planuoti 12-oje klasėje buvo nesunku, nes pamokų tvarkaraštis buvo sudarytas patogiai ir aš suspėdavau ir pasportuoti, ir pailsėti, taip pat nepamiršdavau ir apie namų darbų užduotis.

3. Ar labai stipriai pasikeitė Tavo gyvenimo rutina baigus mokyklą?

Mano rutina labai stipriai pasikeitė baigus mokyklą, aš pradėjau gyventi visiškai kitaip, nes įstojau į universitetą, kuriame žmogui tenka pasikeisti kardinaliai: kasdienė disciplina, savarankiškas gyvenimo būdas be tėvų pagalbos, esant atskirai nuo visų artimųjų, stipriai pakeitė mano požiūrį į gyvenimą apskritai.

4. Kaip pasirinkai, ką veikti po mokyklos? Ar buvo dėl to stiprių abejonių?

Aš nesunkiai pasirinkau savo kelią po mokyklos, be jokių abejonių, norėjau fiziškai aktyvios veiklos, nesėdėti vienoje vietoje bei

tobulėti mokslo srityje. Todėl ir pasirinkau siekti karjeros Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijoje, ten mano lūkesčiai buvo pateisinti su kaupu.

5. Ką keistum, darytum kitaip dabar, jau turėdamas patirties, jei tektų grįžti į gimnaziją?

Tikriausiai nekeisčiau nieko, nes mane tenkina mano praeitis mokykloje ir rezultatai po jos.

6. Apie ką besimokant mokykloje liko geriausi prisiminimai?

Po metų mokykloje liko geriausi prisiminimai apie bendraklasius, bendravimą, problemų sprendimą komandoje, taip pat labai geri prisiminimai liko apie mokytojus, kurie skyrė labai daug laiko bei pastangų, kad mes būtume kuo laimingesni ateityje. Jų rūpestis bei atsidasimas savo darbui – tai geriausias prisiminimas apie mokytojus.

7. Gal jau turi savo ateities viziją, svajonę?

Mano vizija – padaryti gera savo šaliai, kad gyvenimas joje taptų saugesnis mano artimiesiems ir visiems Lietuvos žmonėms.

„KŪRYBOS PAUKŠTĖ“ – mokiniams, gebantiems matyti ir kurti grožį

Gegužės 10 dieną vyko jau tradicinis respublikinis moksleivių integruotas technologijų ir literatūros konkursas „Kūrybos paukštė“. Anot vienos iš konkurso organizatorių technologijų mokytojos Lauros Kaziliūnienės, renginys pradėtas organizuoti 2015 m. atradus bendraminčių mokytojų – lietuvių kalbą dėstančią mokytoją Ireną Ažondenienę bei technologijų mokytoją Danguolę Narečionienę. Konkursui teikiami poezijos, prozos, dramaturgijos originaliosios kūrybos darbai. Technologinė dalis šiemet turėjo temą „Mano svajonė“. Šiais metais iš viso buvo pateikti 25 technologinės dalies bei 22 literatūrinės dalies darbai. Dalyvavo mokiniai iš Kauno, Vilniaus, Tauragės, Molėtų, Aukštadvario (Trakų rajono), Domeikavos (Kauno raj.), Pagirių (Vilniaus raj.). Kaip teigė mokytoja L. Kaziliūnienė, šis konkursas – tai visų pirma galimybė atsiskleisti gabiems mokiniams, gebantiems matyti ir kurti grožį. Tokių konkursų nėra tiek daug. Taip pat tai galimybė pamatyti ir išgirsti mūsų mokyklos mokiniams savo bendraamžių kūrybą. Padėti atsiskleisti naujiems, užslėptiems talentams. Tad siūlome kartu pasidžiaugti konkurso literatūrinės dalies mūsų gimnazijos mokinių laureatų kūryba.

Interviu su mokytoja L. Kaziliūniene parengė Agnė Matulionytė, 7 d

Jovita, III C klasė. „Pakeleivis“

Septynios ryto, ir miestas jau nemiega,
Žmonės niūrūs tik slenka mūs takais.
Ankstyva saulė tavo veido nepaliečia,
Žiemos debesis rytus verčia vakarais.

Judu keliu, nepažįstamų žmonių pramintu,
Einu linkme, netraukusia prieš tai manęs.
Lipu į troleibusą su neužrašytu numeriu,
Viliuos, kad šįkart laimėn jis nuveš.

Pro langą matosi seni nuvalkioti rajonai,
Kvartalai su griūvančiais žilais namais.
Jie verkia kaip anūkus pragyvenę seniai
Ir žliumbia lyg tėvų netekę vilko vaikai.

Medžio šakos be pavasario džiūti ruošias,
Dienos šviesos spalvoti lapai gali neišvyst.
Visur purvaipatirpusiu sniegu vėl dangstos –
Tokie vaizdai kelionės verčia mane susikrimst.

Kol gilios mintys kausto jauną protą vaiko,
Keleivis, sėdintis priešais mane, linksmi kvatojas.

Vyras sakydamas, kad jis beprotis, nesuklydo –
 Tai viso labo narsusis Vilniaus Don Kichotas.
 Greičiausiai jis laukia, ilgai laukia nesulaukia
 Nuotykiu to naujo, ištvėringo ir siaubingo:
 Kol ūsai nuplyš nuo troleibuso arba pabaisa
 Išlįs iš moters, tos prie durų, rankinuko.

Svaigina riterį, užsėdusį ant gležno žirgo,
 Svajonė ir viltis, kad kelias šis prasmingas.
 O raitas jis ant keistai lipnaus ir apipiešto
 Krėslo – taip jis vadina šias nudrengtas sėdynes.

Deja, neturi jis nei ginklanešio, nei Dulsinėjos,
 Bet istorijos pakeleivio turbūt neliks neaprašytos.
 Važiuosiu aš kaip ir jis, kur pučia mano vėjas,
 Tikiu, jog ryto liūdnas vaizdas dar liūtu suriaumos.

*Martynas, 6 a klasė.
 „Lėlių namelis“ (ištrauka)*

Viename mieste gyveno tokia mergina, vardu Maksė. Jai labai patiko kompiuteriniai žaidimai, tad pati užsinorėjo kokį nors žaidimėlį sukurti. Po kelerių metų sunkaus darbo pagaliau jos žaidimas buvo sukurtas ir išplatintas keistoje internetinių žaidimų svetainėje. Žaidimas buvo pavadintas „Jeiti“. Kokia buvo jo paskirtis, niekas nežinojo. Buvo manoma, kad ji nebuvo tokia kaip kitų žaidimų – įtraukti individą. Arba bent jau žaidimo paskirtis buvo suformuluota tiesiogine prasme. Kartą dvi draugės besikalbėdamos telefonu atrado tą keistą žaidimą.

– Džeivile! Labas!

– Pauliana! Labas!

– Žinai, radau tokį labai keistą žaidimą, bet internete nėra pakankami informacijos apie jį.

Gal tikrai dvi svetainės apie jį kažką rašo...

– Koks jo žanras? – pertraukė Džeivilę Pauliana.

– Umm... Tuoj, palauk. Aha, radau. Siaubo, nuotykių, fantastikos...

– Gali atsiųsti man nuorodą SMS žinute? – dar kartą viduryje sakinio Džeivilę pertraukė Pauliana.

– Gerai, tuojau, palauk truputį, – atsakė Paulianai Džeivilė.

Po penkių minučių abi mergaitės buvo atsiųsusios žaidimą ir atsivėrusios pradžios puslapio langelį.

– Koks keistas jo pavadinimas, – savo nuomonę išsakė Pauliana.

– Tiesa... „Jeiti“? Jeiti kur?

– Nežinau... Aaaa!

– Kas atsitiko?

– Tau ant ekrano neiššoko jokia lentelė?

– Iššoko. Joje rašoma: „Jokiu būdu nespausk mygtuko „Jeiti“ arba bus blogai. Aš tave perspėjau“.

– Mano ekrane tas pats!

– Spaudžiame?

– Gerai. Trys, du, vienas... Jeiti! – sušuko Pauliana.

Žemė išslydo iš po mergaičių kojų. Jos pradėjo kristi pro nulius ir vienetus. Mergaitės prarado laiko nuovoką. Nežinojo, kiek laiko jos krenta. Ten buvo taip nuobodu, kad jos net užmigo.

Staiga atsibudo savo kambariuose. Pagalvojo, jog tai buvo tik sapnas, bet... Svajonės ne visada išsipildo. Jos išgirdo keistą moters balsą. Atrodė, lyg jis sklinda iš kolonėlės, bet niekur jos negalėjai matyti. Moteris sakė: „Prašome palikti savo kambarius ir eiti į pagrindinį koridorių. Kartoju. Prašome palikti savo kambarius ir eiti į pagrindinį koridorių.“

Milda, 5 d klasė. „Raštingoji sraigė“

Neseniai gyveno tokia labai raštinga Sraigė. Bet niekas nežinojo, kad tokia lėtuolė taip gražiai rašo.

–Tu tikrai mums meluoji,–tarė vienas Sraigius.

–Sraigės neraštingos,– tvirtino Drugė.

–Jūs patys meluojate,– apsiverkė raštingoji.

Ji šliaužė tol, kol pasiekė savo slėptuvę medy. Ten rašė knygas, jas skaitė ir sau svajojo.

–Jeigu visi mano, kad sraigės neraštingos, tai jie labai klysta. Aš su jais nedraugausiu!

Kartą, kai ji sėdėjo obelyje, įskrido Drugelis. Jis maloniai pasiteiravo, ar ji čia gyvena, ir paprašė autografo. Sraigė nieko nesuprato.

–Aš nesu labai garsi,– sudejavo ji.

–Mačiau, kaip rašote knygas, ir skaičiau.

–Bet aš niekam savo knygų nerodžiau.

–O aš vieną suradau po šiuo medžiu. Tai didis talentas! Jūs turite išgarsėti!

Drugelis skraidė ir visiems pranešė, kad Sraigė – rašytoja. Taip jos noras išgarsėti išsipildė. Dar ir dabar gyvena Sraigė rašytoja, jeigu jos niekas nesutrypė.

Greta, II a klasė. „Savigrauža“

Iš pradžių aš sugraužiau save,
O vėliau ir savo šokoladą,
Dar sugraužčiau bandelę su karamele
Ir išgerčiau visą limonadą.

Iš pradžių aš sugraužiau save
Su giliu pasimėgavimu sieloje,
Neatsisakyčiau keksiuko su vyšnaite
Ar tiesiog vyšnaičių tešloje.

Iš pradžių aš sugraužiau save
Ir, kadangi man neliko nieko,
Aš mielai dar sugraužčiau tave,
Užsigerdama vandeniu sniego.

Iš pradžių aš sugraužiau save,
O vėliau ir tave aš sugraužiau,
Ir dabar skubu vaišintis kava,
Kol ant stalo ji neataušo.

Gražiausias laikas – artimiausiems

Gegužės–birželio mėnesiai kalendoriuje turi net tris artimiausiems žmonėms skirtas dienas: Motinos, Šeimos ir Tėvo. Apie šiuos itin svarbius žmogui dalykus ir kalbinome gimnazijos mokinius.

Kaip šiais metais pasveikini savo mamą?

Urtė, 7 b: *Aš paruošiau jai pusryčius į lovą bei pagaminau atviruką su nuoširdžiu sveikinimu.*

Atėnė, 7 a: *Nupiešiau jai piešinį, parašiau laiškėlį bei užsakiau kelionę į Birštoną.*

Gildė, 7 b: *Kadangi per Mamos dieną turėjau išvažiuoti ir atsikelti daug anksčiau už mamą, tai jai palikau atviruką ir šokolado prie lovos.*

Ar turite kokią nors tradiciją Mamos dienai?

Urtė: *Per Mamos dieną visada važiuojame pas močiutę. Ten susirenka visa giminė ir dažnai žaidžiame visokius žodinius žaidimus. Taip pat aš kartu su mama kiekvienais metais kepu drebučių pyragą.*

Atėnė: *Taip, mes visada visi kartu pavakarienujame kur nors mieste.*

Gildė: *Dažniausiai važiuojame vėlyvų pusryčių pas močiutę ir ten susirenka visa giminė.*

Ar žinai, kad gegužės viduryje pažymima Tarptautinė šeimos diena? Ar kaip nors pažymi ją namuose?

Urtė: *Tiesą sakant, apie tokią dieną niekada nesu girdėjusi ir šeimoje mes jos niekaip nepažymime.*

Atėnė: *Taip, mes visad su šeima išeiname kur nors pasivaikščioti.*

Gildė: *Esu girdėjusi apie šią šventę, bet jos namuose niekada nešvenčiame.*

Ar, Tavo manymu, pakankamai laiko praleidžiate su šeima? Kuo užsiimate būdami kartu?

Urtė: *Darbo dienomis visi einame į mokyklą, darbą ar panašiai, taigi pakalbame tik prie vakarienės stalo. Tačiau savaitgaliais dažnai mėgstame keliauti po kitus Lietuvos miestus, važinėti dviračiais, o kartais tiesiog nueiname į greito maisto restoraną, tad manau, kad laiko kartu praleidžiame gana daug.*

Atėnė: *Taip, mes visad prie vakarienės stalo pasikalbame apie dienos įvykius, kartais žaidžiame visokius žaidimus ar tiesiog būname drauge.*

Gildė: *Manau, kad pakankamai, nes visada, kai būna geras oras, važiuojame į miestą ar į kokį nors parką pasivaikščioti. Dar dažnai važiuojame į Trakus, nes mano tėtis ten buriuoja.*

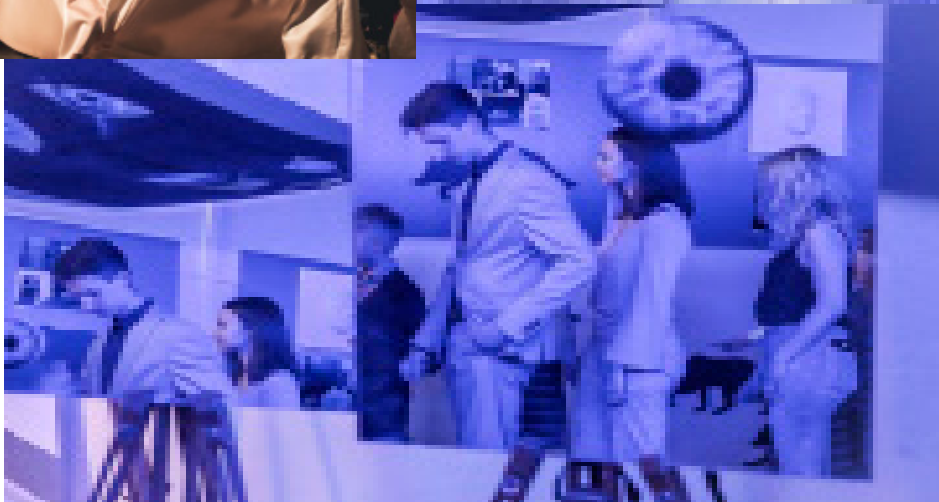
Ar pažįsti savo kaimynus?

Gegužės 24 d. pažymima Europos kaimynų diena. Visoje Europoje šią dieną raginama bendrauti, pažinti savo kaimynus siekiant didinti socialinį solidarumą tarp žmonių. Pasidomėjome, kiek ir kaip mes patys bendraujame su savo kaimynais.

1. Kiek laiko gyvenate dabartinėje savo gyvenamoje vietoje?
2. Ar pažįstate daug savo kaimynų?
3. Kaip su jais bendraujate: tik pasisveikinate ar su jais praleidžiate ir daugiau laiko?
4. Jei Jums nutiktų bėda, ar galėtumėte kreiptis pagalbos į savo kaimynus?

1. **Saulė, 7 b:** Savo dabartinėje gyvenamojoje vietoje gyvenu apie 2 metus.
Kamilė, 7 b: Apie 4 metus.
Vita, 7 b: 9 mėnesius.
Vaiva, 7 b: 13 metų.
Inga, 7 a: 2,5 metų.
2. **Saulė:** Na, pažįstu tikrai nemažai kaimynų.
Kamilė: Taip. Daugelis kaimynų labai draugiški, todėl lengva su jais sutarti.
Vita: Ne, pažįstu nedaug kaimynų.
Vaiva: Pažįstu nedaug, tačiau mane pažįsta pakankamai daug mano kaimynų.
Inga: Pažįstu nedaug, tačiau aš ir mano kaimynė einame į tą pačią mokyklą ir esame geriausios draugės.
3. **Saulė:** Su kai kuriais tik pasisveikinu, bet su dauguma praleidžiu daugiau laiko, pavyzdžiui, padedu tvarkytis ar tiesiog kažką atlikti, jeigu reikia pagalbos.
Kamilė: Tik pasisveikinu, nes dažniausiai susitinkame, kai kuris iš mūsų labai skuba.
Vita: Su kai kuriais tik sveikinuosi, su kitais pabendrauju, pakalbu apie orus, jų gyvenimo problemas, tačiau apie save nieko nesakau, nes manau, jiems to nebūtina žinoti.
Vaiva: . Su visais sveikinuosi, tačiau kalbėti nelabai yra apie ką.
Inga: Nesisveikinu su niekuo, nes jie nepažįsta manęs ir tiesiog nėra noro su jais sveikintis.
4. **Saulė:** Taip, galėčiau, esu 100% įsitikinusi, nes su dauguma kaimynų sutariu labai gerai.
Kamilė: Ne į visus galėčiau kreiptis, tačiau dauguma, manau, tikrai padėtų.
Vita: Manau, kad galėčiau, nes man atrodo, kad jie rūpestingi ir padedantys. Manau, jei ir jiems reiktų pagalbos, aš taip pat padėčiau, paguosčiau.
Vaiva: Manau, tikrai padėtų, nes kaimynai labai draugiški ir mandagūs, todėl padėtų vien jau iš mandagumo.
Inga: Padėtų, bet reiktų prašyti pagalbos, kadangi jie nėra labai draugiški ar rūpestingi.

Akimirkos iš abiturientų Paskutinio skambučio

Vilniaus Gabijos gimnazijos laikraštis „GABIJOS BALSAS“

Redaktoriai: Jūratė Kalverš, Daiva Andriukaitienė | Koresponden-
tai: Smiltė Jakučionytė, Gabrielė Kuzmickytė, Adas Kaminskas, Liepa Samulionytė, Marija Rukaitė, Loreta
Boženka, Justina Ganiprauskaitė, Otilija Smelevičiūtė, Ūla Jocytė, Agnė Matulionytė, Vaiva Vaitkevičiūtė
| Fotografai: Jolita Baranauskienė, Dominykas Liberis | Maketo autorius Lukas Juščius

Laikraščio el. paštas: gabijos.laikrastis@gmail.com
